

[Johan Nielsen.]

man her i folketinget kan se, at vi må tage skeen i den anden hånd og finde frem til en helt anden lovgivning på dette område.

Nathalie Lind: Man kan være imod fri abort, eller man kan være for fri abort. Jeg er personlig imod, og egentlig tror jeg, at den bestemmelse, vi fik ind i 1970-loven om en begrænset ret til fri abort for kvinder over en vis alder eller under visse vilkår, er kimen til meget af det, vi oplever i dag. Men uanset hvilken opfattelse man har, må vi dog have et ansvar for, at vi ikke gennemfører en lovgivning uden at kende dens konsekvenser, og her har justitsministeren, efter hvad jeg har noteret ned, i dag sagt ting, som jeg ikke mener fuldt ud dækker realiteterne. Jeg tænker på ministerens bemærkning om — jeg har i hvert fald ikke kunnet få det bekræftet i mine papirer — at sundhedsstyrelsen mener, det er forsvarligt at gennemføre loven nu. Vi har under hele behandlingen i retsudvalget fra lægeside fået at vide, at der må forventes en meget betydelig stigning i antallet af aborter. Jeg har prøvet at se efter i de papirer, vi har, og vi har bl. a. et fra sundhedsstyrelsen fra 3. januar 1973, hvori man siger, at hvad angår de eventuelle problemer for sygehusvæsenet, skal man bemærke, at ventetiden for andre patientindlæggelser kan befrygtes forøget, såfremt antallet af svangerskabsafbrydelser forøges væsentligt, og om det sidste har vi jo en lang række udtalelser fra læger. Vi har bedt om oplysninger om, hvordan det ligger i amtskommunerne, og her refererer ministeren i svaret på spørgsmål 20 en skrivelse af 28. marts 1973 fra indenrigsministeriet, hvori man giver udtryk for en formodning om, at lovforslagets gennemførelse vil medføre en ikke helt ubetydelig stigning i antallet af abortindgreb på sygehusene. Det hedder:

„Hvis det falder sammen med, at det koncentrerer sig til en længere redegørelse for de gynækologiske specialafdelinger, så må der forudses vanskeligheder osv. . .“

Jeg mener altså ikke, at retsudvalget har fået udtalelser fra sundhedsstyrelsen om, at det var forsvarligt at gennemføre loven nu.

Det andet punkt, hvor jeg mener at vi heller ikke er tilstrækkelig forberedte til nu at kunne sætte denne lov i kraft, angår mulighederne for gratis lægekonsultation i forbindelse med vejledning i prævention eller receptfornyelser. Regeringen har ikke i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget afsat midler til helt eller delvis at kunne gøre lægekonsultationen eller receptudstedelsen gratis. Jeg har stillet det direkte spørgsmål i udvalget, om man havde fremsat lovforslaget om svangerskabsafbrydelse uden at medregne udgifter til disse ting, og bl. a. fået det svar, at justitsministeriet ikke under udarbejdelse af lovforslaget har forudsat, at der var nogen nødvendig sammenhæng mellem gennemførelsen af lovforslaget og spørgsmålet om indførelse af gratis lægekonsultation. Derfor må jeg sige, at når den socialdemokratiske ordfører, hr. Falk Hansen, nu udtaler, at han finder spørgsmålet om receptfornyelser vigtigt, og at det må løses, er det meget sent at komme til den erkendelse. Vi har ministeriets ord for, at man ingen forbindelser har set her.

Jeg vil så til slut blot tillade mig at citere en artikel fra Ugeskrift for Læger fra den 26. marts 1973. Det er sendt til retsudvalget den 16. april 1973 med en særlig skrivelse, og heri har overlæge Lefévre, som, det synes jeg skal understreges, er tilhænger af fri abort, skrevet til sidst i sin artikel:

„Det er politikernes ansvar at give lovene, men politikerne har også et ansvar for, at lovene kan føres ud i livet på forsvarlig vis. Forholdene er i øjeblikket så alvorlige, at jeg opfordrer hovedbestyrelsen“ . . .

— det er altså Lægeforeningens —

„til forhandling med politikerne om, at loven ikke, hvis den vedtages i juli 1973, træder i kraft med øjeblikkelig virkning.“

Må jeg indskyde her rent privat, at jeg er opmærksom på de 3 måneders udsættelse, men jeg finder det ikke tilstrækkeligt.